

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (seitsemäs jaosto)

12 päivänä helmikuuta 2015*

Muutoksenhaku — Komission päätös, jossa määrätään taloudellisen tuen palauttamisesta — Unionin yleisen tuomioistuimen tuomion täytäntöönpano — Viivästyskoron ja hyvityskoron erottaminen toistaan — Korkeiden laskeminen

Asiassa C-336/13 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 19.6.2013,

Euroopan komissio, asiamiehinään F. Dintilhac, G. Wilms ja G. Zavvos,

valittajana,

ja jossa vastapuolena on

IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH, kotipaikka München (Saksa), edustajanaan Rechtsanwalt C. Pitschas,

kantajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (seitsemäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J.-C. Bonichot sekä tuomarit A. Arabadjiev ja J. L. da Cruz Vilaça (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: Y. Bot,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 4.9.2014 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Valituksessaan Euroopan komissio vaatii unionin tuomioistuinta kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen tuomion IPK International v. komissio (T-671/11, EU:T:2013:163; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla tämä kumosi 14.10.2011 annetun komission päätöksen

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

(ENTR/R1/HHO/lsa – entre.r.l(2011)1183091) (jäljempänä riidanalainen päätös) siltä osin kuin siinä rajataan IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH:lle maksettavien korkojen määräksi 158 618,27 euroa.

Asian tausta

- 2 Käsiteltävänä oleva kanne kuuluu sellaiseen asioiden sarjaan, jossa asianosaiset ovat olleet samat ja jossa on vuodesta 1994 lähtien pantu vireille useita oikeudenkäyntejä unionin yleisessä tuomioistuimessa ja unionin tuomioistuimessa. Näiden asioiden taustalla on komission 4.8.1992 tekemä päätös, jossa se myönsi IPK:lle taloudellista tukea. Lähes kolmetoista vuotta tämän päätöksen tekemisen jälkeen komissio kumosi 13.5.2005 tekemällään päätöksellä tämän tuen myöntämisen menettelyyn liittyvien sääntöjenvastaisuuksien vuoksi. Tämän jälkeen komissio teki 4.12.2006 takaisinperintäpäätöksen, jonka täytäntöön panemiseksi IPK palautti 15.5.2007 318 000 euron määrän viivästyskorkoineen.
- 3 Unionin yleinen tuomioistuin kumosi tämän komission 13.5.2005 tekemän päätöksen tuomiolla IPK International v. komissio (T-297/05, EU:T:2011:185). Unionin yleinen tuomioistuin katsoi olevan totta, että komissio oli todennut perustellusti menettelyyn liittyviä sääntöjenvastaisuuksia, joiden vuoksi kyseisen taloudellista tukea koskevan päätöksen kumoaminen on lähtökohtaisesti perusteltua. Kyseinen päätös oli kuitenkin kumottava sen vuoksi, ettei vanhentumisaikaa ollut noudatettu.
- 4 Tämän seurauksena IPK vaati 27.7.2011 päivätyllä kirjeellä komissiota maksamaan sille takaisin palautetut määrät. Kyseinen määrä koostui kolmesta erästä eli ensimmäisestä IPK:lle maksamatta olevasta 212 000 euron suuruudesta erästä, joka oli 40 prosenttia vuonna 1992 myönnetystä rahoitustuesta, toisesta 318 000 euron suuruudesta erästä, jonka IPK oli palauttanut ja joka oli 60 prosenttia mainitusta rahoitustuesta, sekä kolmannesta 31 961,63 euron suuruudesta erästä, joka vastasi IPK:n komissiolle toisen erän palauttamisen yhteydessä maksamaa viivästyskorkoa. Lisäksi IPK vaati viivästyskoron maksamista 1.1.1994 lukien ensimmäisen erän osalta ja 18.5.2007 – joka oli sitä päivää, jolloin IPK palautti jo maksetut määrät viivästyskorkoineen, seuraava päivä – lukien toisen erän osalta.
- 5 Komissio teki ja antoi tiedoksi IPK:lle 14.10.2011 riidanalaisen päätöksen, jossa se mainitsi IPK:lle maksettavan kokonaismäärän, joka sisältää ”hyvityskoroiksi” luokiteltavia korkoja. Nämä 158 618,27 euron suuruiset korot on laskettu Euroopan keskuspankin (EKP) ja sen edeltäjän Euroopan rahapoliittisen instituutin perusrahoitusoperaatioihin soveltaman korkokannan mukaan. Lisäksi komissio ilmoitti laskeneensa korot 318 000 euron ja 31 961,63 euron määrille 18.5.2007 lukien ja 212 000 euron määrälle 1.1.1994 lukien ja 31.10.2011 saakka.
- 6 IPK kiisti 17.10.2011 päivätyllä kirjeellä riidanalaisen päätöksen laillisuuden ja vaati, että sille ilmoitetaan erityisesti kyseisen päätöksen oikeudellinen perusta sekä perustelut sille, että korot on luokiteltu ”hyvityskoroiksi” eikä ”viivästyskoroiksi”.
- 7 Komissio täsmensi 25.10.2011 päivätyllä kirjeellä, että riidanalainen päätös perustui SEUT 266 artiklaan. Komissio totesi lisäksi, ettei se ole velvollinen maksamaan viivästyskorkoa mutta se katsoi oikeuskäytännöstä seuraavan, että se on velvollinen maksamaan hyvityskorkoa kumoamistuomion mukaisesti.

Menettely unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

- 8 Kannekirjelmällä, joka toimitettiin unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 22.12.2011, IPK nosti kumoamiskanteen riidanalaisesta päätöksestä siltä osin kuin sille maksattavaksi määrättyjen korkojen määrä oli vain 158 618,27 euroa. Se esitti yhden ainoan kanneperusteen, joka koskee SEUT 266 artiklan rikkomista ja jolla riitautetaan komission toteuttama korkojen laskenta.
- 9 Unionin yleinen tuomioistuin hyväksyi IPK:n nostaman kanteen valituksenalaisella tuomiolla.
- 10 Kyseisen tuomion 27 kohdasta ilmenee, että IPK:n mukaan komissio myönsi riidanalaisessa päätöksessä olevansa velvollinen maksamaan IPK:lle korkoa ensimmäiselle erälle 1.1.1994 lukien sekä kahdelle muulle erälle 18.5.2007 lukien. IPK:n mukaan kyseiset komission maksuvelvoitteet eivät olleet kyseisen oikeusriidan kohteena, joten niiden osalta riidanalainen päätös oli tullut lopulliseksi. Kyseisen tuomion 33 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin totesi, että komissio oli suullisessa käsittelyssä myöntänyt olevansa IPK:lle velkaa 158 618,27 euroa hyvityskorkoina.
- 11 Valituksenalaisen tuomion 34 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että komission väitteillä, joiden mukaan yhtäältä IPK on vilpillisessä mielessä oleva velkoja ja toisaalta unionin yleinen tuomioistuin on tuomiossa IPK International v. komissio (EU:T:2011:185) todennut IPK:n syyllistyneen väärinkäytöksiin, ei voida saattaa kyseenalaiseksi päävelan olemassaoloa eikä sitä, että komissio on velvollinen maksamaan korkoa.
- 12 Valituksenalaisen tuomion 36 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin muistutti, että kyseiset korot on niiden nimityksestä huolimatta laskettava EKP:n perusrahoitusoperaatioille vahvistaman korkokannan perusteella lisätynä kahdella prosenttiyksiköllä. Se täsmensi, että tämän kiinteämääräisen korotuksen tarkoituksena oli estää perusteettoman edun saaminen, minkä jälkeen se totesi kyseisen tuomion 39 kohdassa tämän perusteella, että komissio jätti virheellisesti korottamatta hyvityskorkokantoja.
- 13 Unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 41 kohdassa viivästyskoroista, että ”vakiintunees[sa] oikeuskäytännös[sä] [– –] on todettu, että komissiolla on ehdoton velvollisuus maksaa viivästyskorkoa muun muassa silloin, kun sille on syntynyt sopimussuhteen ulkopuolinen unionin vastuu, kyseisen velvoitteen toteavan tuomion julistamisen jälkeiseltä ajanjaksolta [– –], ja silloin, kun perusteeton etu palautetaan kumoamistuomion seurauksena”. Unionin yleinen tuomioistuin totesi tämän jälkeen, että komissio myönsi suullisessa käsittelyssä olevansa velvollinen maksamaan viivästyskorkoja tuomion IPK International v. komissio (EU:T:2011:185) julistamisesta lukien, minkä jälkeen se totesi, että komissio oli velvollinen lisäämään maksettavaan pääomaan viivästyskorot, jotka tässä tapauksessa, koska asianosaiset ovat tästä asiasta yksimielisiä, on laskettava 15.4.2011 lukien siitä huolimatta, että riidanalainen päätös oli kyseessä olevan päävelan ainoa oikeusperusta.
- 14 Valituksenalaisen tuomion 42 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin totesi, että ”komissio oli myös velvollinen laskemaan viivästyskoron aiemmin kertyneellä hyvityskorolla lisätyn velan pääoman perusteella”.

Asianosaisten vaatimukset unionin tuomioistuimessa

- 15 Komissio vaatii, että unionin tuomioistuin
- kumoaa valituksenalaisen tuomion
 - hylkää IPK:n kanteen ja
 - velvoittaa IPK:n korvaamaan molemmissa oikeusasteissa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

- 16 IPK vaatii komission valituksen hylkäämistä ja komission velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Valituksen tarkastelu

- 17 Valituksensa tueksi komissio esittää kuusi valitusperustetta, jotka koskevat sitä, että valituksenalaista tuomiota rasittaa ensinnäkin oikeudellinen virhe, joka johtuu hyvityskorkoja koskevan unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön virheellisestä soveltamisesta, toiseksi sen oikeuskäytännön virheellinen soveltaminen, joka koskee hyvityskorkojen ja viivästyskorkojen välistä erottelua, kolmanneksi oikeudellinen virhe, joka liittyy hyvityskorkojen pääomittamiseen ja viivästyskorkojen laskemiseen 15.4.2011 lukien, neljänneksi riidanalaisen päätöksen ja unionin yleisen tuomioistuimen aiemman tuomion virheellinen tulkinta sekä tosiseikkojen huomioon ottaminen vääristyneellä tavalla, viidenneksi perustelujen riittämättömyys ja ristiriitaisuus sekä kuudenneksi oikeudellinen virhe sovellettaessa perusteetonta etua koskevia unionin oikeusperiaatteita.
- 18 Ensimmäinen, toinen ja neljäs valitusperuste liittyvät kyseessä olevan velan oikeusperustaan ja hyvityskorkoja koskevan oikeuskäytännön soveltamiseen. Koska kysymys koroista liittyy läheisesti komission maksuvelvollisuuden oikeusperustaa koskevaan kysymykseen, nämä valitusperusteet on asianmukaista tutkia yhdessä.

Oikeudellinen virhe, joka liittyy velan oikeusperustaan ja hyvityskorkoja koskevan oikeuskäytännön soveltamiseen

Asianosaisten lausumat

- 19 Komissio vetoaa oikeudelliseen virheeseen, joka johtuu siitä, että unionin yleinen tuomioistuin on soveltanut virheellisesti hyvityskorkoja koskevaa oikeuskäytäntöä. Komission mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei noudattanut oikeuskäytäntöä, joka johtuu erityisesti unionin tuomioistuimen tuomiosta Mulder ym. v. neuvosto ja komissio (C-104/89 ja C-37/90, EU:C:2000:38, 214 kohta) ja unionin yleisen tuomioistuimen tuomiosta Agraz ym. v. komissio (T-285/03, EU:T:2008:526, 50 kohta) ja jonka mukaan hyvityskorkojen tarkoituksena on kompensoida velkojan sijoittautumisvaltiossa todettua inflaatiota ja korvata rahan arvon alentumisesta aiheutuneet menetykset.
- 20 Komissio toteaa lisäksi, että unionin yleinen tuomioistuin on soveltanut virheellisesti sitä oikeuskäytäntöä, joka koskee hyvityskorkojen ja viivästyskorkojen välistä erottelua. Unionin yleisen tuomioistuimen olisi nimittäin pitänyt ottaa huomioon näiden korkotyyppien eri tehtävät ja vahvistaa viivästyskorkojen osalta korkeampi korkokanta. Viivästyskoroilla pyritään kannustamaan velallista maksamaan velkansa mahdollisimman nopeasti, kun taas hyvityskorkojen tarkoituksena on hyvittää omaisuuden arvon alentumista.
- 21 Komissio väittää myös, että unionin yleinen tuomioistuin on tukeutunut riidanalaisen päätöksen ja aiemman tuomion virheelliseen tulkintaan sekä tosiseikkojen huomioon ottamiseen vääristyneellä tavalla.
- 22 Komissio myöntää tunnustaneensa riidanalaisessa päätöksessä ja istunnossa velvollisuutensa maksaa velka, joka johtuu alkuperäisestä myöntämispäätöksestä, joka ”tuli jälleen voimaan” 15.4.2011 annetun tuomion IPK International v. komissio (EU:T:2011:185) nojalla. Komissio katsoo kuitenkin maksuvelvollisuutensa johtuvan suoraan velvollisuudesta panna kyseinen tuomio täytäntöön, joten unionin yleinen tuomioistuin katsoi virheellisesti, että riidanalainen päätös, sikäli kuin se merkitsee ”velan tunnustamista”, on ainoa päävelan ja korkojen maksuvelvollisuuden oikeusperusta. Unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt katsoa tämän velvollisuuden perustuvan SEUT 266 artiklaan.

- 23 IPK katsoo, että komissio tulkitsee valituksenalaista tuomiota virheellisesti, koska unionin yleinen tuomioistuin ei kyseenalaistanut sitä, että hyvityskorkojen tarkoituksena on hyvittää rahan arvon alentumista. IPK väittää myös, ettei viimeksi mainittu ole ainoa muuttuja, jota on käytettävä hyvityskorkoja laskettaessa. Hyvityskoroilla korvataan myös saamatta jääneitä voittoja tai estetään perusteettoman edun saamista.
- 24 Lisäksi IPK katsoo, ettei se, että kumpikin kyseessä oleva korkotyyppi lasketaan muodollisesti samalla tavoin, estä sitä, että niillä kummallakin myönnetään olevan oma tehtävänsä. Lisäksi näiden kahden korkotyypin laskennassa on yksi aineellinen eroavaisuus, sikäli kuin hyvityskorot lasketaan yksinomaan päävelan perusteella, kun taas viivästyskorot lasketaan tuomion antamispäivänä erääntyneillä hyvityskoroilla korotetun päävelan perusteella.
- 25 Lopuksi IPK myöntää, että unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt tukeutua SEUT 266 artiklaan. Se katsoo kuitenkin, ettei tämä oikeudellinen virhe vaikuta kyseessä olevien korkojen laskentaan.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 26 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 34 ja 41 kohdassa, että riidanalainen päätös on kyseessä olevan päävelan ainoa oikeusperusta.
- 27 On kuitenkin muistutettava, että SEUT 264 artiklan ensimmäisessä kohdassa määrätään, että jos kumoamiskanne hyväksytään, Euroopan unionin tuomioistuin kumoaa riidanalaisen toimen.
- 28 Nyt käsiteltävässä asiassa 15.4.2011 annetun tuomion IPK International v. komissio (EU:T:2011:185), jolla unionin yleinen tuomioistuin kumosi tämän tuomion 2 kohdassa mainitun 13.5.2005 tehdyn komission päätöksen, seurauksena 4.8.1992 tehty päätös riidanalaisen taloudellisen tuen myöntämisestä tuli uudelleen voimaan.
- 29 Lisäksi SEUT 266 artiklan ensimmäisestä kohdasta ilmenee, että kumotun toimen tehneen toimielimen on toteutettava sen tuomion, jossa tämä toimi on kumottu, täytäntöön panemiseksi tarvittavat toimenpiteet. Tämä sisältää erityisesti erääntyneiden määrien maksamisen ja perusteettoman edun palauttamisen sekä viivästyskorkojen maksamisen.
- 30 Tältä osin on korostettava, että viivästyskorkojen maksaminen on kumoamistuomion SEUT 266 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitettu täytäntöönpanotoimenpide siltä osin kuin sillä on tarkoitus hyvittää kiinteämääräisesti sitä, ettei velkoja ole voinut käyttää saatavaansa, ja kannustaa velallista panemaan kumoamistuomio täytäntöön mahdollisimman nopeasti.
- 31 Edellä esitetystä seuraa, ettei komission velvollisuus maksaa päävelka korkoineen perustu riidanalaisen päätöksen täytäntöön panemiseen vaan 15.4.2011 annetun tuomion IPK International v. komissio (EU:T:2011:185) täytäntöön panemiseen SEUT 266 artiklan mukaisesti.
- 32 Tämän vuoksi on todettava, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 34 ja 41 kohdassa, että riidanalainen päätös oli kyseessä olevan velan ainoa oikeusperusta.
- 33 Unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisun ylimääräisiä perusteluja koskevat väitteet eivät kuitenkaan voi aiheuttaa tämän ratkaisun kumoamista ja ovat näin ollen tehottomia (ks. vastaavasti tuomio Ranska v. People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, 79 kohta ja tuomio Unkari v. komissio, C-31/13 P, EU:C:2014:70, 82 kohta).

- 34 Nyt käsiteltävässä asiassa valituksenalaisen tuomion 34 kohdassa esitetyillä perusteluilla vastataan komission väitteeseen, jonka mukaan velkoja on toiminut vilpillisessä mielessä. Erityisesti kyseisen kohdan viimeisen virkkeen, jossa unionin yleinen tuomioistuin toteaa, että riidanalainen päätös on kyseessä olevan päävelan ainoa oikeusperusta, alussa käytetään ilmaisua ”lisäksi” ja sillä päätetään 15.4.2011 annetun tuomion IPK International v. komissio (EU:T:2011:185) lyhyt analyysi, jolla pyritään osoittamaan, että komission lähestymistapa perustuu kyseisen tuomion virheelliseen tulkintaan. Tämä viimeinen virke on siis luonteeltaan ylimääräinen perustelu.
- 35 Samoin valituksenalaisen tuomion 41 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin päättää analyysinsä, joka koskee komission velvollisuutta maksaa viivästyskorjoja 15.4.2011 annetun tuomion IPK International v. komissio (EU:T:2011:185) julistamisesta lukien, täsmentäen, että – kuten valituksenalaisen tuomion 34 kohdassa todetaan – tämä toteamus pätee huolimatta siitä, että riidanalainen päätös on kyseessä olevan päävelan ainoa oikeusperusta.
- 36 Koska valitusperuste, joka koskee lähinnä kyseessä olevan velan oikeusperustaa, kohdistuu ylimääräisiin perusteluihin, se on tämän vuoksi hylättävä tehottomana.
- 37 Kuten julkisasiamies totesi ratkaisuehdotuksensa 93 kohdassa, hyvityskorjojen myöntäminen ei ole SEUT 266 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitettu kumoamistuomion täytäntöön panemiseksi tarvittava toimenpide, vaan se kuuluu SEUT 266 artiklan toisen kohdan, jossa viitataan SEUT 340 artiklaan eli sopimussuhteen ulkopuolista unionin vastuuta koskeviin riita-asioihin, soveltamisalaan (ks. vastaavasti tuomio komissio v. Brazzelli Lualdi ym., C-136/92 P, EU:C:1994:211, 42 kohta). Tällaisten korjojen tarkoituksena on nimittäin hyvittää ajankulua siihen asti, kunnes vahingon määrä on arvioitu oikeudessa, riippumatta velallisesta johtuvasta viivästyisestä.
- 38 Tästä seuraa, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi virheellisesti, että komissio oli velvollinen maksamaan ”hyvityskorjoiksi” luokiteltavia korjoja, vaikka SEUT 266 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan 15.4.2011 annetun tuomion IPK International v. komissio (EU:T:2011:185) täytäntöönpanon yhteydessä voidaan määrätä maksettavaksi vain viivästyskorjoja.
- 39 Tämän vuoksi valitusperusteet, jotka koskevat lähinnä hyvityskorkoihin liittyvän oikeuskäytännön soveltamista, on hylättävä tehottomina.

Oikeudellinen virhe, joka liittyy hyvityskorjojen pääomittamiseen ja viivästyskorjojen laskentaan 15.4.2011 lukien

Asianosaisten lausumat

- 40 Kolmas valitusperuste voidaan jakaa kahteen osaan. Tämän valitusperusteen yhdessä osassa komissio kiistää velvollisuutensa maksaa viivästyskorjoja 15.4.2011 lukien.
- 41 Valittaja korostaa, että lähtökohtaisesti viivästyskorjoja voidaan vaatia kehotuksen jälkeen, jonka korvaa unionin yleisen tuomioistuimen tuomiolauselma tuomion antamisen tapauksessa. Ilman tuomiota unionin yleinen tuomioistuin ei voi määrätä taannehtivasti tällaisten korjojen maksamisesta. Komissio riitauttaa siis sen, että päivämäärä 15.4.2011 on valittu viivästyskorjojen maksuvelvollisuuden alkamisajankohdaksi, koska tällaisen velvollisuuden ei pitäisi johtua 15.4.2011 annetusta tuomiosta IPK International v. komissio (EU:T:2011:185) vaan yksinomaan riidanalaisesta päätöksestä.
- 42 Komission mukaan tämän päivämäärän huomioon ottaminen on ristiriidassa unionin yleisen tuomioistuimen kannan kanssa, jonka mukaan palauttamisvelvollisuus johtui ainoastaan 14.10.2011 tehdystä riidanalaisesta päätöksestä.

- 43 Tämän kolmannen valitusperusteen toisessa osassa komissio väittää, että unionin yleinen tuomioistuin ei voinut määrätä hyvityskorkojen pääomittamista, koska 15.4.2011 annetussa tuomiossa IPK International v. komissio (EU:T:2011:185) ei määrätä nimenomaisesti näiden korkojen pääomittamisesta.
- 44 IPK katsoo, että tuomiossa oli tarkoitus ainoastaan tutkia riidanalaisen päätöksen laillisuutta. Se, ettei unionin yleinen tuomioistuin tutkinut kyseisen tuomion oikeudellisia seurauksia, ei vapauta komissiota velvollisuudestaan maksaa sekä viivästyskorkoja että hyvityskorkoja. IPK muistuttaa myös, että komissio myönsi unionin yleisessä tuomioistuimessa käydyssä suullisessa käsittelyssä olevansa velvollinen maksamaan viivästyskorkoja 15.4.2011 lukien.
- 45 IPK lisää, että viivästyskorot on laskettava päävelan määrän perusteella, johon on lisätty hyvityskorot kyseisen tuomion antamiseen saakka.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 46 Oikeudellisesta virheestä, joka liittyy velvollisuuteen maksaa viivästyskorkoja 15.4.2011 lukien, on korostettava, että komissio myönsi unionin yleisessä tuomioistuimessa käydyssä suullisessa käsittelyssä olevansa velvollinen maksamaan viivästyskorkoja 15.4.2011 lukien.
- 47 Unionin tuomioistuimen toimivalta muutoksenhaun yhteydessä rajoittuu vain sen oikeudellisen ratkaisun arviointiin, joka on annettu ensimmäisessä oikeusasteessa käsiteltyihin kanneperusteisiin. Asianosainen ei siis lähtökohtaisesti voi vedota ensimmäistä kertaa unionin tuomioistuimessa perusteeseen, johon se ei ole vedonnut unionin yleisessä tuomioistuimessa, koska tämä merkitsisi sen hyväksymistä, että unionin tuomioistuin valvoisi unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisun laillisuutta sellaisten kanneperusteiden suhteen, joita sille ei ole esitetty (ks. vastaavasti tuomio Saksa v. komissio, C-544/09 P, EU:C:2011:584, 63 kohta). Tästä seuraa, että valitusperusteen osa, joka on esitetty ensimmäistä kertaa vasta valitusvaiheessa, on jätettävä tutkimatta (ks. vastaavasti tuomio FENIN v. komissio, C-205/03 P, EU:C:2006:453, 22 kohta).
- 48 Koska kolmannen valitusperusteen se osa, joka koskee oikeudellista virhettä, joka liittyy velvollisuuteen maksaa viivästyskorkoja 15.4.2011 lukien, on uusi, se on jätettävä tutkimatta.
- 49 Siltä osin kuin kyse on oikeudellisesta virheestä, joka liittyy korkojen pääomittamiseen, tämän tuomion 37 ja 38 kohdasta seuraa, että korkoja, jotka komissio on nyt käsiteltävässä asiassa velvollinen maksamaan, ei voida pitää hyvityskorkoina.
- 50 Kuten julkisasiamies korosti ratkaisuehdotuksensa 117 kohdassa, kyseiset korot eivät merkitse lisävahinkoa, joka lisätään päävelkaan ja joka tuottaa itsekin korkoa.
- 51 Näin ollen korkojen pääomittaminen, josta unionin yleinen tuomioistuin määräsi valituksenalaisen tuomion 42 kohdassa, siltä osin kuin se perustuu siihen, että aiemmin kertyneet korot ovat hyvityskorkoja, on seurausta oikeudellisesta virheestä.
- 52 Näin ollen komission valitusperuste on hyväksyttävä siltä osin kuin se liittyy korkojen pääomittamiseen.
- 53 On totta, että jos unionin yleisen tuomioistuimen esittämät perustelut ovat unionin oikeuden vastaisia mutta tuomiolauselman tueksi on esitetty sellaisia muita oikeudellisia perusteluja, että siitä ilmenevä lopputulos on perusteltu, tällainen oikeudenvastaisuus ei voi johtaa kyseisen tuomion kumoamiseen vaan perustelut on korvattava uusilla perusteluilla (ks. vastaavasti tuomio Comitato "Venezia vuole vivere" ym. v. komissio, C-71/09 P, C-73/09 P ja C-76/09 P, EU:C:2011:368, 118 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

- 54 Kuten julkisasiamies korosti ratkaisuehdotuksensa 120 kohdassa, käsiteltävässä asiassa millään erityisellä seikalla ei kuitenkaan voida oikeuttaa IPK:lle maksettavien viivästyskorkojen pääomittamista.
- 55 Näissä olosuhteissa on todettava, että kolmannen valitusperusteen se osa, joka koskee korkojen pääomittamisesta johtuvaa oikeudellista virhettä, on perusteltu, ja valitusperuste on jätettävä tutkimatta muilta osin.

Perustelujen riittämättömyys ja ristiriitaisuus

Asianosaisten lausumat

- 56 Viidennessä valitusperusteessaan komissio väittää, ettei unionin yleinen tuomioistuin vastannut sen väitteisiin, jotka koskevat korkojen määrää, koska unionin yleinen tuomioistuin viittasi tältä osin ainoastaan oikeuskäytäntöön. Lisäksi unionin yleisen tuomioistuimen toteamukset ovat ristiriitaisia, koska se katsoi yhtäältä, että hyvityskorkojen tarkoituksena on hyvittää inflaatiosta johtuvaa rahan arvon alentumista, ja toisaalta vahvasti myönnettyjen hyvityskorkojen määrän kiinteämääräisesti.
- 57 Viivästyskorkojen osalta komissio arvostelee unionin yleistä tuomioistuinta myös siitä, että sen tuomion perustelut ovat ristiriitaisia, koska se piti viivästyskorkojen maksamisen alkamisajankohtana päivämäärää 15.4.2011 ja katsoi samanaikaisesti, että riidanalainen päätös oli komission maksuvelvollisuuden ainoa oikeusperusta.
- 58 IPK katsoo, etteivät valituksenalaisen tuomion perustelut ole ristiriitaisia eivätkä riittämättömiä.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 59 Siltä osin kuin kyse on yhtäältä valituksenalaisen tuomion perusteluista hyvityskorkojen laskennan osalta, on todettava samoin kuin julkisasiamies totesi ratkaisuehdotuksensa 98 ja 99 kohdassa, että unionin yleinen tuomioistuin vastasi kohta kohdalta komission unionin yleisessä tuomioistuimessa esittämiin väitteisiin.
- 60 Näin ollen väite, jonka mukaan hyvityskorkojen laskentaan liittyvät perustelut ovat riittämättömiä, on hylättävä perusteettomana.
- 61 Lisäksi tämän tuomion 37 ja 38 kohdasta ilmenee, että nyt käsiteltävässä asiassa kyseessä olevia korkoja ei ole pidettävä hyvityskorkoina.
- 62 Näin ollen väite, jonka mukaan valituksenalaisen tuomion perustelut ovat hyvityskorkojen laskennan osalta ristiriitaisia, on hylättävä tehottomana.
- 63 Toisaalta siltä osin kuin kyse on valituksenalaisen tuomion perustelujen ristiriitaisuudesta viivästyskorkojen laskennan osalta, tämän tuomion 31 ja 32 kohdasta ilmenee, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se katsoi, että riidanalainen päätös oli kyseessä olevan päävelan ainoa oikeusperusta.
- 64 Unionin yleisen tuomioistuimen perusteluvelvollisuutta koskevat oikeudelliset virheet eivät kuitenkaan aiheuta valituksenalaisen tuomion kumoamista, jos sen tuomiolauselman tueksi on esitetty sellaisia muita oikeudellisia perusteluja, että siitä ilmenevä lopputulos on perusteltu (ks. vastaavasti tuomio komissio v. Sytraval ja Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, 47 kohta ja tuomio Biret et Cie v. neuvosto, C-94/02 P, EU:C:2003:518, 63 kohta).

- 65 Valituksenalaisen tuomion 41 kohdasta ilmenee, että komissio itse myönsi unionin yleisessä tuomioistuimessa käydyssä suullisessa käsittelyssä olevansa velvollinen maksamaan viivästyskorjoja 15.4.2011 annetun tuomion IPK International v. komissio (EU:T:2011:185) julistamisesta lukien, joten unionin yleinen tuomioistuin tukeutui asianosaisten yksimielisyyteen päättäessään, että viivästyskorjoja on maksettava tästä tuomion antamispäivästä lukien.
- 66 Väite, jonka mukaan valituksenalaisen tuomion perustelut ovat ristiriitaiset viivästyskorjojen laskennan osalta, on tämän vuoksi hylättävä tehottomana.
- 67 Viides valitusperuste on näin ollen hylättävä.

Oikeudellinen virhe sovellettaessa perusteetonta etua koskevia unionin oikeusperiaatteita

Asianosaisten lausumat

- 68 Kuudennessa valitusperusteessaan komissio riitauttaa EKP:n vahvistaman korkokannan korottamisen kahdella prosenttiyksiköllä. Komission mukaan unionin yleinen tuomioistuin teki sekä tosiseikkoja koskevan virheen, koska komissio ei saanut perusteetonta etua, että oikeudellisen virheen, koska hyvityskorjojen maksamisen tarkoituksena on välttää velkojan varojen väheneminen eikä estää velallista saamasta etua.
- 69 Valittaja lisää, että EKP:n perusrahoitusoperaatioille vahvistaman korkokannan, lisättynä kahdella prosenttiyksiköllä, kiinteämääräinen soveltaminen vähentäisi unionin varoja vilpillisessä mielessä olevan velkojan hyväksi, mikä olisi perusteetonta etua koskevien unionin yleisten oikeusperiaatteiden vastaista.
- 70 IPK:n mukaan hyvityskorjojen myöntämisen tarkoituksena on paitsi korvata rahan arvon alentuminen myös estää perusteettoman edun saamista.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 71 Tämän tuomion 29–31 kohdasta ilmenee, että komission velvollisuus maksaa viivästyskorjoja perustuu SEUT 266 artiklan ensimmäisen kohdan soveltamiseen. Näin ollen komissio ei voi tehokkaasti väittää, että tämän velvollisuuden täyttäminen aiheuttaisi sen, että IPK saisi perusteetonta etua.
- 72 Näin ollen kuudes valitusperuste on hylättävä perusteettomana.
- 73 Edellä esitetyn perusteella valituksenalainen tuomio on kumottava ainoastaan siltä osin kuin siinä määrätään, että viivästyskorot, jotka komission on maksettava IPK:lle, on vahvistettava aiemmin kertyneellä korolla lisätyn velan pääoman perusteella. Valitus hylätään muilta osin.

Asian palauttaminen unionin yleiseen tuomioistuimeen

- 74 Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan unionin tuomioistuin voi, jos unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisu kumotaan, joko palauttaa asian unionin yleisen tuomioistuimen ratkaistavaksi tai itse ratkaista asian lopullisesti, jos asia on ratkaisukelpoinen.
- 75 Nyt käsiteltävässä asiassa unionin tuomioistuin katsoo, että sillä on hallussaan kaikki tarpeelliset tiedot, jotta se voi lausua IPK:n vaatimasta korkojen pääomittamisesta.

76 Kuten tämän tuomion 54 kohdassa todetaan, vaatimusta IPK:lle maksettavien korkojen pääomittamisesta ei ole hyväksyttävä. Viivästyskorot, jotka komission on maksettava IPK:lle, on tämän vuoksi laskettava ainoastaan kyseessä olevan velan pääoman perusteella, ja ne kertyvät siihen saakka, kunnes 15.4.2011 annettu tuomio IPK International v. komissio (EU:T:2011:185) pannaan täysimääräisesti täytäntöön.

Oikeudenkäyntikulut

77 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdan mukaan silloin, kun valitus on perusteltu ja unionin tuomioistuin ratkaisee itse riidan lopullisesti, se päättää oikeudenkäyntikuluista. Saman työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaan, jota sovelletaan sen 184 artiklan 1 kohdan nojalla valituksen käsittelyyn, asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Työjärjestyksen 138 artiklan 3 kohdassa määrätään, että jos asiassa osa vaatimuksista ratkaistaan toisen asianosaisen ja osa toisen asianosaisen hyväksi, kukin vastaa omista kuluistaan.

78 Koska nyt käsiteltävässä asiassa osa vaatimuksista ratkaistaan toisen asianosaisen ja osa toisen asianosaisen hyväksi, on määrättävä, että kukin vastaa tässä oikeusasteessa aiheutuneista omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (seitsemäs jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

- 1) **Unionin yleisen tuomioistuimen tuomio IPK International vastaan komissio (T-671/11, EU:T:2011:185) kumotaan siltä osin kuin siinä määrätään, että viivästyskorot, jotka Euroopan komission on maksettava IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH:lle, on vahvistettava aiemmin kertyneellä korolla lisätyn velan pääoman perusteella.**
- 2) **Valitus hylätään muilta osin.**
- 3) **Viivästyskorot, jotka Euroopan komission on maksettava IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH:lle, on laskettava ainoastaan velan pääoman perusteella.**
- 4) **Euroopan komissio ja IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH vastaavat tässä oikeusasteessa aiheutuneista omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Allekirjoitukset